

A.

Українська Народно-Демократична Ліга

~~септ~~
чиль 89г.

БЮЛЕТЕНЬ - I
/документи/

- Київ 07 1989 року -

ДЕКЛАРАЦІЯ

Українська Народно-Демократична Ліга - це політична організація, що об'єднує людей, відданих загальнолюдським принципам демократії, гуманізму та свободи, які ставлять собі за мету сприяти політичному, економічному та духовному відродженню України.

Політична діяльність Української Народно-Демократичної Ліги у відповідності з волею народу активно спрямована на ненасильницьку зміну існуючого партократичного державного ладу та на побудову соціально-політичної системи на засадах парламентарної демократії.

На терені України УНДЛ прагне консолідації розрізнених демократичних організацій та угруповань для створення єдиного фронту /блоку/, опозиційного тоталітарному комуністичному режимові. Існування політичної опозиції є необхідною передумовою створення демократичного громадянського суспільства.

Основна мета УНДЛ - побудова незалежної демократичної правої Української Держави.

Історичний досвід усього людства яскраво свідчить, що альтернативи демократичному устрою суспільства немає. Всі деспотичні режими рано чи пізно приводили свої народи лише до цілковитого економічного краху та духовного зупинення, ставали на шлях мілітаризму та воєн. Тоталітаризм будь-якого гатунку сковує продуктивні сили суспільства, творчу енергію мас, стає на заваді становленню рівноправних стосунків між громадянином, суспільством та державою. Неминучий перехід до плуралістичного громадянського суспільства, за якого - тільки і може виявити свої творчі здібності особистість, обумовлений всією гамою соціально-політичних, економічних та культурно-історичних факторів, самою природою людини.

Однопартійна, одноїдейна демократія неможлива. Однодумне суспільство - потворне явище, спроможне до існування лише завдяки насильству. Тоталітарна та репресивна за свою суттю держава прагне підійти під себе, підпорядкувати та контролювати всі сфери суспільного та особистого життя. Пасивним опором окрема людина не здатна ні що-небудь змінити на краще, ні запобігти деформації власної душі. Для дієвішої відсічі, для відстоювання своїх інтересів громадськість повинна гуртуватися у товариства, спілки, партії, свідомо займати чітку принципову позицію.

В Україні, та й загалом в СРСР, ідеї гуманізму, плуралізму, засудженій насильства, як фізичного, так і духовного, потребують ще захисту, всеобщого ширення та розвою в суспільній свідомості, що неможливо без докорінної, а не поверхневої, демократизації усього суспільства, радикальних змін усього державного ладу. Свобода та демократія - не пустопорожній звук. Свобода - це найвищий духовний стан суспільства та особи, це право вибору, право альтернативи, право бути проти, право на незгоду з рішенням загалу, право пропаганди своїх думок та ідей, свого бачення світу, людини та суспільства.

Комунистична система, побудована за приспами хибної теорії марксизму-лєнінізму, нині повсюдно переживає глибоку кризу. Ідеогрія, що підміняє вселюдську мораль - класовою боротьбою, оголошує релігію - опіумом, громадські права та свободи - буржуазним пережитком, а самовизначення нації та їх особливий шлях розвитку - "націона-

лізмом", не могла не привести до встановлення тоталітарної диктатури. Історія КПРС - це історія моральних переступів, злочинів, терору та агресії. УНДЛ виступає проти будь-якого культу та фанатизму, в тому числі й культу Леніна та ідеології ленінізму - наріжного каменю у підмурку тоталітарного режиму.

Спираючись на багнети ошуканих та одурених солдатів, вдаючись до інтриг і підступу, більшовики встановили на більшій частині царської Російської імперії кривавий режим, і, не вдовольнившись, працювали закувати у кайдани комуністичної ідеології весь світ. Про це свідчить історія. Безславний марш на Польщу, напади на Іран та Монголію. Змова з Гітлером та окупація Західної України і Західної Білорусії, Прибалтійських держав, агресія супроти Фінляндії. По Другій світовій війні - встановлення низки комуністичних режимів у країнах Східної Європи і Азії. Придушення танками Берлінського повстання 1953 року, Угорської революції 1956-го, Празької весни 1968 року. У 1979 році радянські війська заходилися "візволяти" Афганістан.

Першою жертвою агресії збільшувичної Росії впала Українська Народна Республіка /УНР/. Більшовики не могли терпіти незалежної демократичної Української Держави, і чи не одразу після жовтневого перевороту підступно напали на Україну та окупували Слобожанщину. У Харкові було настановлено за вказівками Сонячного маріонетковий "український радянський уряд", що по суті був антиукраїнським, слухняним провідником московської імперської політики. Перше, що він зробив, це відібрав у селян землю, яку його повоювали їм щойно наобіцяли. Налякані масовими селянськими повстаннями та руїною економіки, більшовики змущені були запровадити НЕП, а в Україні ще й так звану "українізацію", що насправді виявилось лише тимчасовим відступом. Коли на думку Сталіна "українізація" сягнула надто далеко, було властивано перманентне знищення української інтелігенції, голод-геноцид у 1932-33 році, низку політичних процесів 1934-38 рр., було розформовано українські військові підрозділи, заборонено Українську Автокефальну Православну Церкву, а по війні - й Українську Католицьку Церкву.

Слухняно продовжуючи та посилюючи русифікацію політику, КПУ і після сталінської доби вдається до широких репресій проти національної свідомості та найбільш політично активної частини власного народу. У 60-70-ті роки її жертвами стають активісти правозахисного руху, нищаться молоді творчі кадри. Наслідками цієї політики стала майже повна русифікація великих міст, виснаження творчого потенціалу нації, занепад національної та громадської свідомості, все зростаюча деморалізація народу.

За всі роки уряд "суверенної" УРСР, обстоюючи інтереси не українського народу, а союзної партократії, ніколи не протистояв спорудженню екологічно-небезпечних об'єктів по всій Україні, не завадив розбазарюванню національних природних і культурних багатств. В ядерну епоху така западлива політика керівництва України чинить загрозу не лише Україні, а й усьому людству - про це свідчить Чорнобильська катастрофа.

Нинішні позитивні зміни в суспільстві на терені "демократизації" та водночас сплески відверто антидемократичних актів та законів, що запроваджуються у життя центральним урядом, свідчать про глибоку ідеологічну та економічну кризу всієї комуністичної державної системи, її неспроможність задовільнити насущні духовні та матеріальні запити людини.